

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολιεθρον εὐκλεῶν ἀγῶνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐνενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λειπτά.

Ἄκτωδου δεκάτη κι' ὀγδόη
κι' ἀριθμῶν Ἐρμῆδες Κερθῶν.

Πεντακόδια λογαριάζω κι' ἐνενήντα σὺν ἑπτὰ,
και δοξάζω και θαυμάζω τόσα μούτσουνα δεπτά.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Σὺ ποῦ τῶς τὸ ψωμοῦρι
ἔχεις μάτια, κακομοίρη,
καθὼς ἔλεγε κι' ὁ Χάμιλετ ἑστὴν Γερτρούδη τὴν μητέρα ;..
κὺτταζε ἴλαγα πέρα.

Κύττα μιά γρηά πανοῦκλα,
ἕνα σκίλεθρο ξερὰ . . .
τοῦ σερμού τσακίστρα κοῦκλα
θὰ γενῆ μὲ τὸν καιρό.

Κύττα τὴν . . . μυρίζει χῶμα,
πέρνει ρούχα και βρακιὰ . . .
Παναγία μου τί στάμα,
ποῦ σὲ κάνει μιά μουκιά.

Κύτταξὶ τὴν πῶς τροπώνει
μὲς ἑστὸ στρίμωγμα τοῦ κόσμου,
και τὸ χέρι τῆς ἀπλόνης
και φωνάζει εἰδός μου δός μου.ε

Ἔχεις μάτια, Περικλίτο ;
κὺττα τὴν πῶς προχωρεῖ . . .
Στρατιωτικὸ κασκίτο
ἑστὸ κεφάλι τῆς φορεῖ.

Ἄσο πάει κι' ἀγριεύει,
και τὴν βλέπουν οἱ μεγάλοι
νὰ γυρᾶ, νὰ ζητιανεύη
μὲ Κορῶνα ἑστὸ κεφάλι.

Χθὲς προχθὲς κι' ἐγὼ τὴν εἶδα
μὲ τὰ μάτια σὰν γαριῶνα
ἑστὸ παζάρι νὰ χυμᾶ,

και ψωμί νὰ μὴν ἀφίγη
ἑστὸ πανέρι, ἑστὸ κοφρίνι
τοῦ μπακαλίη, τοῦ ψωμάη.

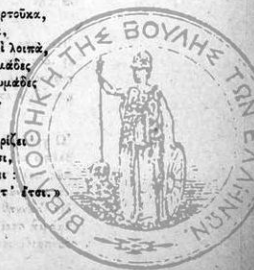
Ἔγιναν μεγάλας τρέλλαις,
ἔπερνε παλὰ, φανέλαις,
πατατοῦκαις και σκακίγια,
κι' ἔτριχαν οἱ σπαθῆροροι
κι' οἱ φρουροὶ κι' οἱ βερδῆτοροι
σὲ πλαταίαις και σκακίγια.

Παναγία μου τί τρόμος,
πέρνει κάτω καθὰ νόμος
και δὴν ξέρεις τί νὰ ἔπης . . .
Ἔκανε τρελλὸ γιουρρῶσι
θεοηστικὸ λερρῶσι
κι' ἰξεσπάθωναν ἱππεῖς.

Παναγία μου τί δράμα
κι' ἄργις φωνὴ και κλάμμα
ἑστὸ παζάρι δυνατὸ,
κι' ἔμυκᾶτο τῶν ἐμπόρων
και τῶν ἔλλων διαφόρων
τὸ βαρὺ τὸ βογγητό.

Τούτος κλαίει δὴδ σουρτοῦκ,
τούτος μὲ πατατοῦκ,
κι' ἄλλος κἀλτσας και λοιπά,
κλαίει φοῦρον και ψωμάδες
κι' ὁποιος κάνει λουκουμάδες
τὸ κεφάλι τοῦ κτυπᾶ.

Μὰ κι' ἐκείνος ποῦ γυρῆσει
και πουλεῖ τὸ κοκρίτσι,
μὲ τοὺς ἄλλους ὀλοῦζει :
εβρί παιδιὰ, μὴν κανετ' ἔτσι.ε

Μὰ πῶς ἤθελα τρόντι,
Περικλίτο κουτσοδόντη,
μὲς 'σὺν σάλλον τῆς ἀντάρας
νὰ 'βρισκόταν κι' ὁ Σουτάρας,
κι' ὁ σὶρ Λόου μὲ τὸν Τίστα,
γὰ νὰ 'δου αὐτὴ τὴν φίστα.

Παναγία μου τί θρήνος !
κι' ἔσκουζα κι' ἐγὼ μαζὶ :
«τρὶς μακάριος ἐκίνος,
ποῦ δὲν ἔχει μαγαζὶ.»

Τὸ συμβᾶν ἀνὰ τὴν χῶραν
διστάλπισεν ἡ Φήμη,
κι' ἱταράχθησαν πρὸς ὄραν
τὰ μουστάκια τοῦ Ζαήμη.

«Τρόμαξαν πολλοὶ χορτάτοι
τῆς εὐδαιμονος τῆς γῆς,
κι' ἔμαθε καὶ τὸ Παλάτι
τὸ συμβᾶν τῆς ἀρπαγῆς.

II. —

Φασουλῆ μου ρεμπασκίρη,
κὺτταξὶ τὴν πῶς σιμόνει,
καὶ 'στους ὄψι μὰς ἐνα χέρι
κοκκαλιάρικο τεντόνει.

'Στῶν θριάμβων μας τὸ σφρίγγος
ποια φρίκη, ποῖον εἶγος . . .
γκρμίσει τὴν ἀπ' ἔδω,
κρῦψε μὲ νὰ μὴ τὴν 'δῶ.

Στείλε τὴν 'σὺν Θεοδωρῆ,
τὸ λουλοῦδι νὰ μυρίση,
ποῦ 'στὸ στέθος του φορεῖ,
κι' ἴσως τὴν παρηγορήση.

'Ἐλα, Φασουλῆ βουβάλι,
'πὲς τῆς σιγαλά 'στ' αὐτὴ
σὰν τὸν Μπάρμπα μας νὰ βάλῃ
τριαντάφυλλα κι' αὐτὴ.

'Ἄδειο δεῖξέ τῆς κεμίρι
κι' ἱτοιμάροπο κατῶν . . .
πῆγανὶ τὴν χέρι χέρι
νὰ τὴν 'δου καὶ 'στὸ Τατόι.

'Πὲς τῆς γρήγορα νὰ φύγῃ,
κι' ὅσο τὴν κυτῶ 'μπροστά μου
πυρετοῦ μὲ πᾶνον ρίγη
καὶ δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου.

Φ. —

'Ὡ γρηὰ μὲ τὸ κασιέτο,
βλέπω καὶ τὸν Περικλίτο
πῶς πολὺ τὸν ἐκτιμᾷ,
μὰ κανένας ἀπὸ 'μας
δὲν γεννήθηκε ψυμαε,
καὶ μὴ στείλῃ καθ' ἡμῶν
τὸ παιδί σου τὸν Λιμόν,

ὅπου τῶρα μὲς 'στὸ κράτος
τριγυρίζει Κορωνατός.

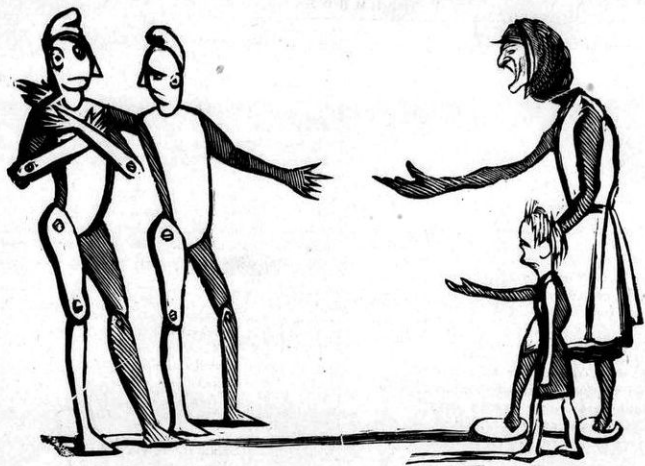
'Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμὴν
τῶν Ἑλλήνων τὰ γερά,
καὶ σὰν πρῶτα τιμημένη
χαίρει, Πείνα φλογερά.

'Ἐκεί μίσα κατοικοῦσι, τόσα χρόνια μὲ 'ντροπὴ
κι' ἕναν πόλεμο 'καρτερίει ἐθῶ παλὶ νὰ σοῦ 'πῆ.
Τέλος ἔρεξε μὲ 'μῆρα,
ποῦ μὰς 'πῆραν τὴν προβιά,
καὶ μὰς ἐσκίαξε φοβέρα
καὶ μὰς 'πλάκωσε σκλαβιά.

Κι' ἀπὸ τρόπαια τρομαράς καὶ φυγῆς περιφανούς,
ποῦ σαστίει κάθε νοῦς,
κι' ἀπὸ ξίφη βουτηγμένα μίσα σ' αἵματα χηνῶν
κι' ἀπὸ στόλους καὶ ναυμάχους σιναγρίδων κι' ἀχινῶν,
κι' ἀπὸ μίε' ἀπὸ τορλίαις, ποῦ δὲν ἔχαν ἔμπυρεια,
καθὼς γράφει κι' ἀναφέρει νέας δοξῆς ἱστορία,
καὶ σὰν ἤθελαι 'μπορούσαι εἰς τὰ χέρι μὰ χαρὰ
διγῶς φόβο νὰ τῆς παίχῃς,
κι' ἀπ' ὄβιδες, ὅπου 'πέφταν μ' ἕνα μπλοῦμ μίε' 'στὰ νερά
τῆς δυσμοίρου τῆς Πρεβίτζικ,
κι' ἀπὸ μάσκουλα καὶ τράκες
καὶ ταμπούρα καὶ τρουμπέταις,
κι' ἀπὸ σβέρκου, πούχουν πλάκες
τῆς βλόγρυσαις σπαλίταις,
κι' ἀπὸ μίε' ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς χιονάταις φαβορίταις,
ποῦ μαδί τῆς μαργαρίταις,
νὰ τοῦ 'ποῦν ἂν θὰ βρωμῆσαν τῆς Κορδῶνος τοῦ τὰ χνώτα
κι' ἂν θὰ πάρη καὶ 'στὸ μέλλον νὰ βάζα σὰν τὰ πρῶτα,
κι' ἀπὸ μίσα κι' ἀπ' ἱκίνη τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη,
ποῦ μὲ τὰς εὐγνωμοσύνας δὲν μὰς ἄφησε κεφάλι,
κι' ἔκανε κι' ἔμὲ τὸν μπίστορα ταπεινῶς νὰ προσκυνῶ
συγγενεῖς γνωστοῦς κι' ἀγνωστοῦς καὶ νὰ τοῦς εὐγνωμῶν,
κι' ἀπὸ μίε' ἀπὸ τὸ στόμα κάθε ρήτορος βροντώδους,
ποῦ παρλάρει 'στὰς τριόδους,
καὶ τὸν πόλεμον εἶψα κάθε τύραννοιο πατάξας,
κι' ἀπὸ μίε' ἀπὸ τὸ Βῆμα τῆς Βουλῆς τῆς καρκαξίας,
κι' ἀπὸ τόσο νταίλικι κι' ἀπειλὰς κατ' Εὐρωπαϊῶν,
κι' ἀπὸ τόσοὺς δυνατοῦς
τῆς φυγῆς Σταυρατοῦς,
ποῦ κατέθεσαν τὴν Νίκην 'μπρὸς 'σὺν Δία τὸν Τροπαῖον,
κι' 'στὸ πλάταικο 'ρχιθῆκαν
κι' ἔπειτᾶν σφαιροτοῖ,
κι' ὅσα 'λάχαν κι' ὅσα 'βρῆκαν
τ' ἀρπαξαν ἀμαχητὶ,
κι' ἀπ' τὸ κόρῳμα, ποῦ δειχνοῦν εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
νικηταὶ προνομιοῦχοι,
κι' ἀπὸ μίε' ἀπὸ τῆς κἀπαις εὐκλειῶν Καστανίων
καὶ τοῦ Κασπῶν-Τακουρῶν,
κι' ἀπὸ τόσα κι' ἀπὸ τόσα, ποῦ δὲν ἔχουν μετρηθῶ,
ξαναβῆτικες ξεμαλλιάρα καὶ μὰς σφίγγει τὸν λαίμω.

'Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμὴν
τῶν Ἑλλήνων τὰ γερά,
καὶ σὰν πρῶν σκαλετωμένη
χαίρει, Πείνα φλογερά.

Σὲ σιμόνε καὶ σὶ πᾶνω,
καὶ φουσὶ καὶ ξεφουσὶ,

καί τὸ κρέας μου θαγκάνω
καί τὰ νύχια μου μασσῶ.

Πέρις σβάρνα τὸ παζάρι,
κι' ἡ οἰκὴ σου Βασιλεία
φτύνει ράτσα πού παζάρι
μὲ προγόνων μεγαλεία.

Ἦνα γύρνα, παλιοστρίγγλα, μὲς 'σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι,
να δίχως νὰ τρομάζης καὶ χωρὶς νὰ φρταίξῃς,
οὐ τὰ σκέλεθρά μας νὰ τὰ διώχνουν κι' ἄπ' τὸν Ἄδη
ὡς σκιάι νὰ κουτουλοῦμε μὲ τὸν πάππων τὰς σκιάς.

Γύρνα νὰ λιμοκτονῶ
κι' ἕνας ἴσκιος νὰ γενῶ,
πνοῆ, ἀγέρας, πνεῦμα δίχως αἷμα καὶ πεσοί
χωρὶς κοιλιάς ἀγρίαίς φουσκωμέναις σὰν βουτοί,
ὅταν ἕνας κι' ἄλλος ταῦρος καὶ παχύσαρκος φαγάς
ἐμπροστά του μ' ἀπαντήσῃ,
περιέργως νὰ ρωτήσῃ
προγόνων αἷμα φάσμα κἂν ἀπόγονος φυγάς.

(Τὸ Φάντασμα τῆς Πεινᾶς ἠμιλεῖ
καὶ βλέπει τὸν φτωχὸ τὸν Φασουλῆ.)

Παινα. — Δὲν γυρνῶ μὲ τὸργανέτο, δὲν γυρνῶ μὲ τὴν λαν-
τρομάζω τοὺς φαγάδες, μὰ τρομάζω τὰ Κουβέρνα. [τέρνα,
Φύγουν ὄλοι τὴν ὀρμὴ μου
καὶ σκαπᾶω τὸ κορμὶ μου
μὲ τὰ φύλλα τῆς συκῆς
καὶ τῆς Βίβλου τῆς Δευκῆς,
πού σοφίς κρύβουν εἰστρογῶς
κι' ἐκεῖ βλέπεις μὲ σαλιτάτα

τοὺς οἰκοὺς σας τοὺς Μινιστροὺς
καὶ τὰ ξένα Κουσελάτα.

Σύνεσις, μού λίνε τώρα μ' ἐπιλήθεισι γοεράς
ἄσοι μὲ λυποῦνται τάχα,
μὰ τὴν σύνεσι τὴν ἔχει κάθε πρῶτος κοιλάρης
'στὸ στομάχι του μονάχα.
'Ἐν ὄνοματι τῶν νόμων σύνεσις φωνάζουν ὄλοι,
ἀμμ' ἂν δὲν πενοῦν καὶ ἴγιοι πῶς θὰ πάρωμε τὴν Πόλι ;
Σύνεσις, γαυγίζουν γύρω τὰ χορτάτα τὰ σκυλιὰ,
μὰ μὲ τίποτα δὲν χορταῖω κι' ἔχω νόμο τὴν κοιλιά.

Κύνταξί με, νάμαι νάμαι,
κι' ἄπ' ὀπίσω πλήθος σκούζι :
« ἔδωσε μας ψωμί, πενάμα,
καὶ νερόχμο μας λούζι. »
'Ὁ κυρίαρχι λαί,
δοξασιμένε κι' ἀγλαί,
πού σὰν πρῶτα κουβαρντᾶς
μὲ τὸ χάλι σου γιεντῆς,
ἀκου πῶς σὲ χαιρετίζουν Λέρδας τὺμπανα κι' αἰλοὶ
κι' ἄπ' ἔμπρός μου σὰν τὸν Μπαρμπάνα λουλουδάτος συχνοπέρνα,
χαίρε χαίρε, σοὺ φωνάζει πολυδοξάτος Δύλλῆ,
κόντρα χαίρε, σοὺ φωνάζουν πολυδοξάτα Κουβέρνα.

Κύνταξί με . . . νὰ κι' ἔγω
χαίρε λίγω καὶ σφριγῶ,
καὶ περνώντας 'στὸ λαϊκό μου τάντερά μου γιὰ κολιῆ
τρέχω τρέχω χαρωπῆ
μὲς 'στοῦ Ζήνωνος τὸν ὀρόμο γιὰ νὰ βρῶ τὸν Ρισελί
νὰ τοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῆ,
σεῖς δ' ἂν εἰσθε πατριώται
γιὰ τοῦ κράτους τὴν τιμῆ

προσπαθείτε νὰ μὴν τρώτε,
νὰ μὴ θίλιτε ψωμί.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα τὸ Φάντασμα τῆς Πείνας
κί' ἐγένθη κουρλιάρικο 'στους ὁρμούς τῆς Ἀθήνας.)

Φ. — Βάλε Φράγκος ρεπαντιὰ,
βάλε Τούρκας σερτζέ,
καὶ σ' αὐτὴ τὴν κοταντιὰ
κάνε πάντα τὸν γλεντζέ.

Μὴ τὸ κέρι σου χαλᾶς,
σ' ὅ,τι πάθῃς νὰ γελᾶς,
ἔξω πικρίας καὶ χολαίς
κί' εἰντε μπακαλοῦμ νὰ λές.

Γιὰ τὰ τόσα ραζιλίκια μὴ θυμώνης, κουτεντέ,
σερναδές, ἀμανίδες, ὦχ ! ἄς φέξη κί' εἰντε-ντέ,
κί' ἂν ἀκούεται τριγύρω μαύρης πείνας κοπιτός,
νάσαι πάντα νομιμόφρων, νάσαι πάντα συνετός,
πάντα μὴ τὸ χαμογέλιο, πάντα πρὸς καὶ γλυκύς,
σάν Ρωμῆος χαριτωμένος, σάν Ρωμῆος ἐπισεικτής.

Πάντα σύνσεις, γαιδοῦρι,
πάντα σύνσεις, γομαρί,
νὰ σὶ φτύνω μίς 'στὴ μούρη,
νὰ σοῦ γόδρω τὸ τομάρι.

Ρωμηροσύνη, Ρωμηροσύνη,
σύνσεις καὶ σωφροσύνη,

καὶ νὰ τὸ χρωστᾶς γιὰ χάρι καὶ νὰ τὸ θαρρῆς πεσικίσι,
ποῦ δὲν εἶδες κί' ἔδω μέσα τοῦ Γαζῆ Πασσὰ τὸ φέσι.

Σύνσεις καὶ σωφροσύνη... ὅι' αὐτῶν καὶ μόνον νίκα,
κί' ἔλα σκίψε νὰ φιλήσης καθεμὴν τρανὴ μανίκα,
κί' ἂν σὶ ἔδω μὴ τὸ ταγάρι μίς 'στου; ὁρμούς τῆς Ἀθήνας
νὰ μοῦ 'πῆς πὺς εἰς τὸ μέλλον θὰ ζητήσωμιν εὐθύνας,
πῶς θὰ φέξη καὶ μὴ 'μέρη, ποῦ θὰ 'σοῦμε προκοπή,
καὶ 'στὰ πόδια σου μονάχα νέχρης αἵμα καὶ 'ντροπή.
Σύνσεις καὶ σωφροσύνη, καὶ 'στὰ πόδια τοῦς καὶ μένος,
ὡς νὰ 'πῆ καθίνας Φράγκος καὶ Ρωμῆος Μαχαργιᾶς :
« εἰμὶς 'στὸ χῶμ' αὐτὸ σαπίζει σάν ψωρόσκυλο θαμμένος
ἐνς κόσμος νομιμόφρων καὶ χωρατατζῆς ραγιαί. »

Εἶχνα τοὺς ψευτοπολέμους... δια τῶρα 'πῆσαν τέλος,
κί' ἰσοπέσης κί' ὁ Μπέλλος,
ποῦς τὸν Ἐτίμ προστάξει σὲ μὴ νύκτα καὶ μὴ 'μέρα
κί' ἐκ τοῦ Δομοκού νὰ φύγη κί' ἐκ τῆς Θεσσαλίας πέρα,
μὰ σάν εἶδε πὺς πέρασαν ἡμερῶντα πολλὰ
κί' ὁ Πασσὰς 'στὴ Θεσσαλία τόγες ἐρωγὲς γιὰ καλά,
καὶ σάν εἶδε πὺς δὲν βρῆσαι γιὰ πολέμους ἕναν ἄνδρα,
μὰς 'σκακέλωσι κί' ἐκείνος... κί' ἔρωγε 'στὴν Ἀλεξάνδρα.
Π. — Εἶδες, βρε, τοῦ; Ἐπιτρόπους;

Φ. — Χθὲς τοὺς εἶδα — σαπρι-
μία κάμαρα γιὰ τούτους ἰτομάσθη χωριστῆ, [στί. —
κί' ὄλο λούσο, Περικλίτο, κί' ὄλο μωμίλια τῆς ὄρας
γιὰ νὰ μὴ γαθῆ τόνους τῆς πλουσίας ταύτης χώρας.
Βρε κελῶς του, βρε κελῶς του, ὄλο πῆσατε πρηναίς...
μὰς τοὺς ἰστέιλαν οἱ φίλοι κί' οἱ στένοι μὰς συγγενεῖς.
Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, καλαμάκη νὰ κτυπάμε
καὶ 'στὸν Στρίτ νὰ τοὺς πᾶμε,

κί' ὑπὸ τόνους γλυκυτάτους ταμποῦρα καὶ παραμοῦζας
ν' ἀποκόψουν κάθε κρέας τῆς ἐνδοῦς τῆς μουφλοῦζας.
Π. — Θὰ ξαναθῶ κί' ὁ σὶρ Βίαντ, ὅπως διαοῖδ' ἡ Φήμη.
Φ. — Τὰ κοράκια, Περικλίτο, μῦριστικαν τὸ ψωφῆμι.
Π. — Κί' ἂν Ἐβρῶσι θὰ μὰς γδύσουν, τάχα τούτο τί σημαίνει;
Φ. — Φεύγουν ντοπιε σουρρατζῆδες κί' ἀρίθαρουν ἄλλοι ζῆνοι.
Π. — Διαλύεται σὲ 'λίγο τῶν Ρωμητῶν τὸ μαγαζί.
Φ. — Καὶ διαλύσει ἂν γίνῃ, πλην ὁ Παρθένω θὰ ζῆ.
Π. — Πῆσαν κί' αὐτὸς νὰ πῶ...
Φ. — Τότε πᾶ ὁ Θεὸς σχωρίσει !...
Π. — Τὴν διαλύσει ἀκούω, μὰς συνέμπερ, κηδείας μέλος...
Φ. — Κί' οἱ ντελαήδες φαναζοῦν: οὔνο, ντοῦ, τρι, καὶ τέλος.
Π. — Καὶ θὰ λές μὴ τὸν Σουτσαρά, μὴ τὸν Λόου καὶ τὸν Τίστα...
Φ. — Ὅρα μίς 'στὰ μαγαλιεῖα, πᾶνε πᾶ, Θεὸς 'σχωρίστα.

Τὶ χαρὰ μας, τὶ χαρὰ,
Περικλίτο μασκαρᾶ,
Τὸ Ταμῆο τὸ ρημαδί
'κῆντα μὴ προσοχη,
κί' ἔπλοιαζέ τὸ βραδυ
κί' ἔφερτε ψιλὴ βροχή.

Στίχομα, τὸ τραγοῦδῶ,
καὶ σιμόνω... τί νὰ ἔδω ;
Κάποιος Γερμανὸς Βαρόνος
'μπρὸς 'στὴν πόρτα στέκει μόνος.

Κατεπάνω μου τινάζει
τὸ ἐραδί του θρασύ,
καὶ Γερμανικὰ φαναξί :
αντονεβέτερ, ἄλτ, τίς σὺ ;

Ἐνα βῆμα πᾶω 'πίσω
καὶ 'στ' ἀληθινὰ θυμόνω,
κάνω μὴ νὰ τὸν κτυπήσω,
πάλι μὴ τὸ μετανοήσω,
καὶ τοῦ λέω τρομακένος : ἀφλος, ἀμάν, Βαρόνε,
πὺς λυποῦμαι τοῦ δικούμου, ποῦ δὲν ἔδωκον πᾶ νὰ τρώει.
Ὅμως τῶρα, Περικλίτο, δεῖρα τὸν πιστὸ σου φίλο,
'εἴχασες νὰ μοῦ τῆς βρίζης 'στου Ρωμητοῦ τὸ πρῶτο φύλλο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ἀνδρὶ Καραβίτα βιβλὸν ἐκ τῶν πρώτων,
τούστιν ὁ Ζητιάνος, ἐποῦ θὰ κἀμῃ κρέον,
ἀντίθεος τῆς ρήμας τοῦ εἰλου συγγραφέως,
ποῦ μίς 'εἶτος κορφαλοῦ καλεῖται κορφαῖος.

'Ὁ Πιερρέος ὁ γνωστός, ὁ νέος Κυριακούλης,
σπρηγῶν ἀνυπολόγητος τοῦ Πυροβολικοῦ,
περὶ τῆς Κρήτης ἔγραψε, τῆς μάρτυρος τῆς δούλης,
λαμπρὴν ἡμερολόγιον Ἀξιωματικοῦ,
τραμῆν μ' ἐδουλοῦσαν, μὴ νεῖρα, μὴ φοχῆν,
κί' ὀνειδίζον ἀληθῆς ἐπίπουν ἐποχῆν.